

סיקורת

(המשך מעמוד 10)

דהיגול, והמתקבל כאן אמיתי ומהימן יותר מכל התיאורים העיתונאיים של ההתנקש שיות האמיתיות ב"שארל הגדול".

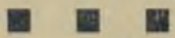
הסיפור מתרחש ב־1963, כאשר מורדי האו.א.ס. התיאשו מלמצוא מישהו בשרי רותיהם שיחסל את הגנרל שבגד, לדעתם, במולדת. משום כך מחליטים לפנות לרוצח מקצועי, שיעשה את הדבר תמורת כצע כסף. האדם שנבחר לשם כך, הוא ברנש מסתורי, המוכר אך ורק החת כינויו התן, הוא בעל עבר עשיר ומפואר במעשים מ־סוג זה. בין היתר, זוקפים לזכותו רצה שני מדענים גרמנים במצרים, שתמורתם

אדוארד פוקס כפרט "יום התן" הכנות לרצח

שולמה לו עלידי מיליונר יהודי באמריקה. (כמה קשה להבחין בין מציאות לדמיון!). הספר כולו הוא תיאור ההכנות של התן לקראת מעשה הרצח, ומאמציה של המשי טרה הצרפתי למנוע זאת בעדו, לכשמת גלה להם הסכנה, בשלב מאוחר למדי. מאחר וכידוע, לא נהרג דהיגול ב־1963 הרי סוף הסיפור ברור כבר מהחלה, אבל כל מה שקורה עד הסוף הזה, מרתק באופן יוצא מן הכלל. פורסיית משתמש בהמון פרטי־רקע אוטנטיים, מתאר בפרוטרוט את פעולות וזוועות הבטחון הצרפתיים, ואף משתמש בשמות אמיתיים, כל עוד אין סכנה של הסתבכות בלשון־הרע. (בין היתר מופיע בהבלטה השר רוג'ה פריי, ששמו בלט מאד בפרשת בן־בארקה). פורסיית יר צר תמונה חיה של שיתוף פעולה בין משרטות בעולם, של תככים פוליטיים הגיל ויום לחקירה הפלילית, של האווירה בצרפת מיד לאחר נטישת אלג'יר, בקיצור, הרקע הוא כלי־כך חי, עד שקל מאד להתפתות ולהאמין שהעלילה עצמה חיה ואמיתית לא פחות.

אומנם, הדמויות הן בדרך כלל דו־מימיות דיות וסיגנון הכתיבה חסר את הברק של מותחנים נוסח פלמינג (למרות הנסיון לשלב פה ושם תפריטים משוכחים של מסע־דו־תפאר). אבל למי זה איכפת, כשהכל משוכנעים שהנה עוד מעט, עומדים לרצוח את דהיגול?

הצרה עם ארטיסטים שמתעסקים בפוליקטיקה היא שמעולם אין לדעת מתי הם כנים באמת, ומתי הם עוסקים בתעמולה אישית. קחו למשל את נינה סימון. היא זמרת ג'אז כושית ידועה מאוד, והיא גם שופר יעיל לסימא, "הכח השחור". אלא שלאחר רונה, משום מה, נדמה שהתבלבלו אצלה היוצרות. במשך שנים היו לה להיטים בארצות־הברית, ותקליטיה נמכרו כמו לחמניות, ואז לא היה לה כל טענות. אבל פזמונה האחרון, בוא אילי, לא תפס מעבר לאוקיאנוס, אלא רק באירופה. המסקנה נוסח סימון: חברת התקליטים דופקת את הכושים, אינה מפרסמת אותם די הצורך, וזאת זאת היא מכריזה בקול גדול מעל בימת אולם קונצרטים ניו־יורקי.

וכדי להראות שאינה דואגת לעצמה בלבד, היא ניצלה את אותה ההזדמנות כדי לשוב ולחזור פעמים מספר על סימא חדשה משלה: "הרגו את כל סוחרי הסמים". ועכשיו, המאזינים המבולבלים אינם יודעים עוד אם היו במופע מוסיקלי או באסיפת בחירות.

פרטום דיר יעקבסון

עשנו קרירות!

טלסטאר

מנטול

הסיגריה המרעננת של דובק